

Шосты з'езд мастакоў Савецкай Беларусі

Учора ў сталіцы нашай рэспублікі — горадзе Мінску — пачаў сваю работу VI з'езд мастакоў Савецкай Беларусі.

У зале з'езда, які праходзіць у памяшканні Беларускага таварыства дружбы і культурнай сувязі з замежнымі краінамі, сабраліся жывапісцы, скульптары, графікі, прадстаўнікі партыйных і грамадскіх арганізацый, аматары мастацтва. На з'езд прыехалі госці — майстры вышуканага мастацтва з Масквы і братніх саюзных рэспублік. Сярод іх: сакратар Саюза мастакоў СССР І. Сярэбраны, віцэ-прэзідэнт Акадэміі мастацтваў СССР М. Манізер, народны мастак РСФСР Г. Нікі, мастакі Э. Юранас (Літва), С. Адамовіч (Латвія) і Э. Фірман (Эстонія).

Старшыня праўлення Саюза мастакоў Беларусі П. Нікіфару аб'явіў з'езд адкрытым. Выбарца рабочы прэзідыум. Дэлегат з'езда С. Лі ўносіць прапанову аб выбары ганаровага прэзідыума ў складзе членаў Праўлення ЦК КПСС на чале з Мікітам Сярэбраным Хрушчовым. Гэтую прапанову ўсе прысутныя сустракаюць бурнымі апладысмантамі.

Зацвярджаецца наступны парадак дня:

1. Справаздачны даклад праўлення Саюза мастакоў БССР.
2. Доклад рэвізійнай камісіі.
3. Выбары праўлення і рэвізійнай камісіі.
4. Выбары дэлегатаў на П'езд мастакоў СССР.

З дакладам аб дзейнасці рэспубліканскай творчай арганізацыі за справядлівым перыяд выступіў старшыня праўлення саюза П. Нікіфару. Гаворачы аб тых вялікіх і аднавіх задачах, якія паставіў ХХП з'езд КПСС перад работнікамі савецкага мастацтва ў сувязі з будаўніцтвам у нашай краіне камуністычнага грамадства, дакладчык падрабязна спыніўся на характарыстыцы творчасці беларускіх мастакоў пачатку і шостым з'ездамі.

П. Нікіфару адзначыў дасягненні ў розных жанрах і відах беларускага вышуканага мастацтва, крытычна падшоў да ацэнкі многіх работ нашых жывапісцаў, скульптараў, графікаў, укажушы на асобныя недахопы і хібы ў іх творчасці, слабае майстарства. У справядлівым дакладзе значнае месца было ўдзельна дзейнасці творчых секцый

саюза, мастацкага фонду БССР, выхаванню маладых кадраў мастакоў.

Даклад аб рабоце рэвізійнай камісіі зрабіў яе старшыня П. Белавус.

Па дакладах разгарнуліся спрэчкі.

У рабоце з'езда прымаюць удзел сакратар ЦК КПБ В. Ф. Шаўра, загадчык сектара аддзела прапаганды і агітацыі ЦК КПСС М. А. Марозаў, інструктар ЦК КПСС Н. С. Балабанав, загадчык аддзела прапаганды і агітацыі ЦК КПБ М. Ф. Капіч, міністр культуры БССР Р. Я. Кісялёў, сакратар ЦК камсамола Беларусі Л. Г. Максімаў.

У зале пасаджэння з'езда. Фота Ул. Крука.

ПРАЛЕТАРЫ УСІХ КРАІН, ЯДНАЦЕСЯ!

Літаратура і МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАЎЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕННІКАў БССР

№ 14 (1651) | Пятніца, 16 лютага 1962 года. | Цана 4 кап.

Працягваем размову аб праблемах тэатральнага мастацтва.

У тэатральнай творчасці не павінна быць месца самазаспакоенасці, абыякавасці, застою. Працаваць у мастацтве — значыць няспынна шукаць, хвалявацца.

Гэта — асноўная тэма артыкула Т. Бушко, які мы сёння публікуем.

Наступнае слова — крытыку Р. Бярозіну.

НЕЛЬГА БЫЦЬ АБЫЯКАВЫМ!

Т. БУШКО

ПЕРШАЧАРГОВАЯ задача мастацтва, у тым ліку тэатральнага, — стварэнне жывых, перажываных вобразы нашых сучаснікаў, прэдадзена адлюстраванне іх думкі, пачуццяў, надзеі і парываў. Гэтая задача стаіць перад абсалютна ўсёмі мастацтвамі, якія ўдзяляюцца тэатру, і асабліва тым, што бачаць сёння нашыя пачаткі ў параўнанні з мінулым. Надзеяннасць, якую не трэба быць з кантэнтуальнасцю, становіцца галоўнай якасцю мастацтва. Мастак нешта часу павінен быць перадакрывальнікам новых тэм, сюжэтаў, характараў. Ён мусіць дакладна ведаць, чого хоча пачаць умяшчаць пачаткі ў сваёй творчасці.

ХАЧАЦА падзяліцца сваімі ўражаннямі ад двух спектакляў па адной і той жа тэме — п'есе не надзеі дасканалай, кампозіцыі на падставе п'есы «Дзеці і дзеці» Я. Купалы.

У маладзёвым тэатры «Савецкай» знайшлі сапраўдныя «ключы» да гэтай п'есы. У спектаклі спалучаюцца героіка і будзённасць, рамантыка і псіхалагічнае рэалізм, высокая патэтыка і паэзія і ў тым жа часе прэзентацыя інтанацыя. Нягледзячы на розніцу, кантрастнае размажванне добра і зла, чырнага і белага, тут не падкрэслена тое, што было злом. Зло выглядае занадта невялікім, прыстойным, як гэта бывае ў жыцці. Вонкава вельмі, на дзіва стрыманыя сцэны, часам нават педаль не абавязаны Юры Глоту (Б. Паўлюс), з сцэны калымі і чалавечым тэрам выклікаў у нас жак, гней і агід. Наше абурэнне было мацнейшым іменна ад неадпаведнасці, несумяшчальнасці вонкавага і ўнутранага сутнасці. Такім жа стрыманым і «ціхім» быў і яго пачаткі — Глукер (Б. Яўсёвіч).

Наступнае тэма сутнасці, зацата і няроўна барабана чыстага сэрца. І думкамі, уяўленням заўсёды гатовы да падзіву Шуріна (Г. Каваша) з гэтымі чорнымі і белымі, і гэтымі выклікаў у зале тат водку, такое супрацьстаянне, аб якім маглі толькі марыць славетныя тэатры з традыцыяй, з выдатнымі майстрамі сцэны, вынаходлівымі рэжысёрамі і найбольшымі мастакамі. У зале не было абыякавасці, таму што іх не было і на сцэне.

І мы здарэліся, што не выпадкова называўся гэты спектакль «Дзеці і дзеці», не так, як у нашым Беларускім і ў Латышскім тэатрах яно глядацка, дзе мне таксама давялося глядаць гэтую п'есу.

У нашым тэатры гэтая п'еса была пастаўлена без хвалявання, без спробы абатульнення. І называўся яе адпаведна — «Гэта было ў Касцюка».

Тэатр раскаваў п'есу так, што, здавалася, бачыў зусім іншую рэч. Быў тат, вядома, мілі саркастычна падлетак, шыры і непасрэдна ў вышуканым сваім пачуццях, звалі яго таксама Шуріна, але ён аб'яўляўся наахотна інакш «сур'ёзна» — з ветрамі. Справа ў тым, што зноў у гэтым спектаклі выглядала, як на асяговым школьным карнавалі: жаліва вышуканае вочы, скурывае зубамі Глоту — Ул. Унук, вясёлы публіку Глукер — А. Бяляў у стрэжыным рымне. Нешта зусім неверагоднае выглядала пачынаў п'януца Рэпа — І. Ганусевіч. Галоўнае ж у спектаклі не адчуваўся — падчы сапраўднага жыцця. Меленкае засланіла вясёлым.

Наогул адсутнасць абатульнення заўважаецца ў шмат якіх спектаклях нашых тэатраў. Гэта гледзячы, спектаклях без акравага, якой рэжысёрскай думкі, без спробы вызначыць дакладнае значэнне твора. А закланне вялікай прэды дэзля маленкай — прэды бытавой — прыводзіць да таго, што спектаклі гэтыя не прымушваюць думкаць, разважаць. Пазбавлены думкі, яны не закранаюць і нашых пачуццяў.

Абыякавасць рэжысёраў і акцёраў адчуваецца таксама, калі глядзіш «Любоў, Надзея, Веру...» П. Васілеўскага ў Тэатры імя Я. Купалы. Наўжо нікому ў тэатры, у тым ліку ў рэжысёру К. Саннікаву, не прыйшоў у галаву, што п'есу гэтую трэба вырашаць у рамантычным плане?

У гэтым жа тэатры знік з рэпертуару, не паспеўшы з'явіцца спектакль п'есы А. Маўзона «Гэты светлы шлях». Што ён пакінуў у сэрцы глядача? Я глядзела яго, здаецца, не так даўно, месцамі з даўна. Але як і не жагалацца зера прыпомніць яркі эпізод, дасматраўшы міжсцэны, глыбокую думку, так і не адпала. Давялося другі раз перачытаць п'есу, але і гэта мала дапамагло — я не магла аднавіць у сваёй памяці ніводнай яркай сцэны. Мне здаецца, што такі «экспертна-навуковы» спектакль з'яўляюцца ў тэатры як вынік неўважлівасці рэжысёра, акцёраў, усёго калектыву п'есу.

Бо калі тэатр прымае чужую п'есу, няхай нават на вельмі дасканалую калі тэатры імя Я. Купалы, зусім слушна Д. Арлоў у сваім артыкуле «Уладар пачуццёў і думкі» б'е трывогу з прычыны дакладнасці (можна было б сказаць мацней — стратэгіі) манеры акцёрскай ігры ў тэатры. Аўтар бачыць тут дрэнны ўплыў некаторых рэжысёраў. Які жа? Падтэкст артыкула такі: «Інакш, вядома, ўсім Б. Эрн. І вось у яго агарод ляціць першы камень: такі акцёр, як Малчанав, бачыць, пазбавлены па волі рэжысёра выражана на сіле пачуцця маленка. А тое не сказана што ўнутраны маналог артыста ў гэтай сцэне спектакля «Забіты ўсім» не менш, а можа больш выразны і моцны, і што гэты зусім не супярэчыць жыццёвай прэдызе вобразе Доктара».

Не, бядо тэатры імя Я. Купалы не ў тым, што ў яго творчасці жыццё ў свой час увайшоў Б. Эрн. Шнодра аддаючы ўвесь свой талент, волю і запал маладосці ў спалучэнні з зацвердым сталасцю думкі, гэты патрабавальны да сабе і да іншых, удумлівы рэжысёр унёс сваёе стрыманае пошукі ў жыццё тэатра. Лепшэе, што за некалькі апошніх сезонаў было створана купальніца, належыць рэжысёрскай думцы Б. Эрн. Гэта — спектаклі «Эсеп» і «Забіты ўсім» (які пастаўлены ў купальніцаў непаўналетня лепш, чым у Маскве), гэты «Трыцца пачаткі» і «Лявоніха на арбіце». А калі акцёраў у новай якасці «убачыць» і дапамог убачыць глядачу Б. Эрн. Гэта былі сапраўдныя адкрыцці: Б. Платонаў у ролі Леніна і Б. Платонаў — Лявон. Л. Рахленка — Гвоздзілін у «Трыцца пачаткі» і П. Малчанав у ролі Доктара з п'есы Назыма Хімега, лепшыя работы З. Браверскай — Клея («Эсеп»), Г. Макаравы — Луха («Лявоніха на арбіце»).

А з гэтай смеласцю даручаў Б. Эрн адказны ролі маладым акцёрам. Ён клепавуся аб развіццё акцёрскай індывідуальнасці, аб вынаходні разнапланаванага, разнабачковага вынаходні.

Але некаторыя прыхільнікі класіфікацыі «ціх» п'ес у тэатры раптам занекаваліся, забілі трывогу, прыкмыкаючы клопатамі аб захаванні традыцыі якіх нібыта пачалі на вачах [Заканчэнне на 2-й стар.]

часнікі, выклікае і будзе выклікаць у нашых сэрцах водку.

Варта ўспомніць тут і ўздзеянне «Аптымістычнай трагедыі», пастаўленай нашым Рускам тэатрам, якая хвалюе ўсіх, хто садзіць у зале, і адначасна нібы гэта да нас звартаюцца разнапланаваныя матэрыялы, што праз віхуры грамадзянскай вайны нахмурылі нашымі слова, справу сваіх сэрцаў нашымі.

Глядзячы наўважліва ўжо разумець глыбокі падтэкст, што неслі акцёры са сцэны ў «Аптымістычнай трагедыі», у «Варанішчыцы». Ён радуецца, як шчаслівай знаходцы, народжанай чалавека з вялікай літары ў «ірыскай гісторыі» і выходзіць з тэатра ўзбагачаны духоўна пасля гэтых спектакляў. А вось чым яго можа ўзбагачыць абшчына мараль і прастацінаўнасць «Вігнанна будніцы», пастаўленай у тым жа Рускам тэатры, п'есы з такім мізэрным аб'ектам барацьбы, як Ясінік, з такім «неабсягальным» ворагам, як Яўгенія Любавіраўна.

П'есі лішчца хутэй, чым рэстцы рэжысёраў і акцёраў — гэта існае відавочна. На стала ў Рускам тэатры А. Кіста, пакінуў тэатр Г. Макаравы — не так лёгка аказалася знайсці ў іх, а вось лепшыя спектаклі страцілі сваю значнасць, сваю сілу ўздзеяння на глядача.

Вялікае неспакое становіцца ў Тэатры імя Я. Купалы. Зусім слушна Д. Арлоў у сваім артыкуле «Уладар пачуццёў і думкі» б'е трывогу з прычыны дакладнасці (можна было б сказаць мацней — стратэгіі) манеры акцёрскай ігры ў тэатры. Аўтар бачыць тут дрэнны ўплыў некаторых рэжысёраў. Які жа? Падтэкст артыкула такі: «Інакш, вядома, ўсім Б. Эрн. І вось у яго агарод ляціць першы камень: такі акцёр, як Малчанав, бачыць, пазбавлены па волі рэжысёра выражана на сіле пачуцця маленка. А тое не сказана што ўнутраны маналог артыста ў гэтай сцэне спектакля «Забіты ўсім» не менш, а можа больш выразны і моцны, і што гэты зусім не супярэчыць жыццёвай прэдызе вобразе Доктара».

Не, бядо тэатры імя Я. Купалы не ў тым, што ў яго творчасці жыццё ў свой час увайшоў Б. Эрн. Шнодра аддаючы ўвесь свой талент, волю і запал маладосці ў спалучэнні з зацвердым сталасцю думкі, гэты патрабавальны да сабе і да іншых, удумлівы рэжысёр унёс сваёе стрыманае пошукі ў жыццё тэатра. Лепшэе, што за некалькі апошніх сезонаў было створана купальніца, належыць рэжысёрскай думцы Б. Эрн. Гэта — спектаклі «Эсеп» і «Забіты ўсім» (які пастаўлены ў купальніцаў непаўналетня лепш, чым у Маскве), гэты «Трыцца пачаткі» і «Лявоніха на арбіце». А калі акцёраў у новай якасці «убачыць» і дапамог убачыць глядачу Б. Эрн. Гэта былі сапраўдныя адкрыцці: Б. Платонаў у ролі Леніна і Б. Платонаў — Лявон. Л. Рахленка — Гвоздзілін у «Трыцца пачаткі» і П. Малчанав у ролі Доктара з п'есы Назыма Хімега, лепшыя работы З. Браверскай — Клея («Эсеп»), Г. Макаравы — Луха («Лявоніха на арбіце»).

А з гэтай смеласцю даручаў Б. Эрн адказны ролі маладым акцёрам. Ён клепавуся аб развіццё акцёрскай індывідуальнасці, аб вынаходні разнапланаванага, разнабачковага вынаходні.

Але некаторыя прыхільнікі класіфікацыі «ціх» п'ес у тэатры раптам занекаваліся, забілі трывогу, прыкмыкаючы клопатамі аб захаванні традыцыі якіх нібыта пачалі на вачах [Заканчэнне на 2-й стар.]

ХАРАКТЭРА, свежасць, маладосць — так гавораць пра самадзейны танцавальны калектыв Беларусі, калектываў Беларускага політэхнічнага інстытута.

А пачынаў ён свой шлях дзесяць год назад з простага заучвання танцавальных рухаў. Шмат цяжэйскае давялося пераадолець калектыву і яго кіруючы, заслужанаму дэячу культуры БССР Сяргею Міхайлавічу Грабіншчыку. Кожны год калектыву трэба было папавуць на выхадзі, бо пасля заканчэння інстытута многія здольныя вынаходцы раз'яздзіліся па ўсёй рэспубліцы і за яе межы. Таму цяжка было дамагчыся роўнага, аднамагавата па майстарству складу ўдзельнікаў. А ён навазіў 60 чалавек уваходзіць у яго.

Многа ўвагі аддаваў С. Грабіншчыку пастаўцы танцаў народнай СССР і краін народнай дэмакратыі. Перад калектывам стала вялікая задача: паказаць праз творчы харэаграфічны мастацтва сілу і прыгожасць чалавечай душы. Калектыву не проста выконвае танцы, ён стварае апрацаваны, удасканалены іх, стварае творы, у якіх у вобразе харэаграфіі адлюстравалася б усё новае, што нараджаецца ў жыцці. Кіруючы інакшца да чысціні ў вынаходні танца, адбрава самае характэрнае, каб паказаць нацягнутыя калеры, дух таго ці іншага народа.

Самадзейны драматычны калектыв Братніскага раённага Дома культуры харэаграфічна папулярызацыю ў гледачоў Гомельскай вобласці. Днямі работа артыстаў-аматараў абматроўвалася на калегіі Міністэрства культуры БССР. За дасягнутыя поспехі ў развіццё тэатральнага мастацтва пастаўленай калегіі тэатральнаму калектыву прысвоена званне народнага тэатра.

Наш карэспандэнт пазнаў іх у Братні. Дырэктар раённага Дома культуры Я. Шайкевіч паведаваў:

— Самадзейны драматычны калектыв быў створаны калі дзесяць год назад. За гэты час на сцэне раённага Дома культуры было пастаўлена шмат аднаактывных п'ес. Ажыццё ў іх 16 вялікіх спектакляў.

Сярод іх «Вябых» М. Алтухова і «М. Галуба», «Кані»

пра беларускую электрычку. Пакуль што яна толькі ў лічбах, у чарыках, у плане. У тэатры кватэра будучага года па 40-кіламетровай трасе пойдзе першыя пазды. За гэты час трэба будзе выкачаць вялікую праграму будучыні работ, пачынаючы ад разнапланаваных існуючых станцыяў і да ўстаноў электрычных стэльных апор.

Усяго трэба паставіць каля дзвюх тысяч апор. Светла ўстаноўка 600. Разам з тым пачнуцца работы па ўмяшчэнню профілю дарогі, мантангу кантактнай сеткі, пачуццёў цягавой падстанцыі.

Нас зацікавіла пытанне аб будучыні электрыфікацыі ў нашай краіне. Даведзена, што да будучы электрыфікацыі гэта прамога значэння не мае. Але, між іншым, гэты ўчастак дарогі наогул цікавы. Ён, калі можа так сказаць, эксперыментальны. Справа не толькі ў жалезабетонных шпалех. Тут адзіны ў рэспубліцы ўчастак блыскачых ваколіш. Яны гэта разумець? Мы ведаем, які рытмічны

СЭРЦА НЕ ХОЧА СПАКОЮ

Я хачу раскажаць пра аднаго чалавека, які так многа робіць добрага для людзей. Іван Паўлавіч Абрамовіч трэці год знаходзіцца на пенсіі. Будучы настаўнікам Нараўлянскай сярэдняй школы № 1, Іван Паўлавіч звыш дваццаці год кіраваў мастацкай самадзейнасцю школы. Школьны хор, якім кіраваў вопытны педагог, вадзілі не толькі ў нас у раёне, але і ў вобласці.

Іван Паўлавіч усёй душой любіць самадзейнасць і ніколі не расставіцца з музыкой.

Аднойчы ў нядзелю, ідучы па Камуністычнай вуліцы, Іван Паўлавіч убачыў хлопчыка, які не адрываючы зачараванага погляду ад вітрыны, разглядаў балалайку. Высветлілася, што Грыша Бардзін вельмі любіць музыку і хоча навучыцца іграць на балалайцы, але ніхто не можа яму памагчы.

— Добра, Грыша, — Іван Паўлавіч ласкава паклаў руку на плячо хлопчыка. — Прыходзь сёння да мяне і мы пачнем вучыцца музыцы.

Грыша вельмі спадабаліся першыя заняткі.

У наступны раз ён прывёў з сабою свайго сябра Ваню Старажэ.

— Спачатку, — гаворыць Іван Паўлавіч, — у мяне вучылася толькі пляц чалавек. Затым гурток усё рос і рос. Ужо налічваецца больш дзесяці хлопчыкаў і дзяўчат, вучыць 4—7 класаў.

Самадзейны гурток працуе ўжо другі год. Заняткі праходзяць на кватэры Івана Паўлавіча. За гэты час удзельнікі гуртка авалодалі дэталі разнастайным рэпертуарам.

Струнны аркестр выконвае «Малодосці» Бяляева, «Наш край» Кабалеўскага, рускую народную песню «Радзіма», польскую народную песню «Шла дзяўчына па лясочку», беларускі танец «Юрчанка» і шмат іншых.

Надзейна ў раённым Доме культуры адбыўся канцэрт гэтага струннага аркестра. Слухачы вельмі цёпла прынялі выступленне юных музыкантаў.

У плане работы аркестра на гэты год — знаёмства з творами П. Чайкоўскага, М. Глінкі і іншых класікаў.

Я. РОМБАК, Інспектар Нараўлянскага аддзела культуры.

У НАРОДНЫХ КАЛЕКТИВАХ

СТУДЭНЦКІ ТАНЦАВАЛЬНЫ

Хвалюючы калектыв і сучасныя тэмы. Яны паграбуюць да сабе новага творчага ладку. Разнастайнасць настроў, дынамічнасць, рэальнасць дэталей і вялікі абатульненні вобразу, — вось што характэрна для харэаграфічных твораў на сучасныя тэмы. А раскажаць сродкам танца пра падзеі нашай штодзённай жыцця — нялёгкае справа. За апошнія гады калектыву развучыў шмат твораў на сучасныя тэмы. Сярод іх — сюіта «Юнацтва», «Беларуская маладзёжная палка», «Ваканс-харэаграфічная кампазіцыя «Будем на фестывалі», «Салодкія скокі», «Танцы на свяце ўрадава» і інш.

Вя ўсім разнастайным рэпертуару калектыву адчуваецца творчы пошукі балетмайстра С. Грабіншчыка. Ён умее ствараць сродкам харэаграфіі народныя вобразы. Вынаходна танцаў заўжды асновавае. Кожны з іх ператвараецца ў невялікую харэаграфічную навуку аб снышчым жыцці.

Танцавальны калектыв політэхнічнага інстытута стаў сапраўдным лабараторыяй мастацкага танца. Многія ўдзельнікі яго пасля заканчэння інстытута становяцца не толькі інжынерамі, але і добрымі кіраўнікамі гурткоў мастацкай самадзейнасці на фабрыках, заводах, быў у сваім шэфу — маркоў Чырвонасцяжнага Балтыйскага флоту.

Выступленні калектыву вядомы не толькі ў нашай рэспубліцы. Ён дэманстраваў сваё майстарства ў Маскве, чатыры разы з канцэртнай выездаў у Літоўскую ССР, выступаву перад будзённымі Польшкай нафтапрадуктаўнага завода, быў у сваім шэфу — маркоў Чырвонасцяжнага Балтыйскага флоту.

Самадзейны калектыв узаагараджан многімі грамадамі і дыпламатамі. Надаюча яму прысвоена званне Народнага самадзейнага танцавальнага калектыву.

А. РАДЗІВІЛАЎ.

НА СЦЭНЕ — БРАГІНЦЫ

Самадзейны драматычны калектыв Братніскага раённага Дома культуры харэаграфічна папулярызацыю ў гледачоў Гомельскай вобласці. Днямі работа артыстаў-аматараў абматроўвалася на калегіі Міністэрства культуры БССР. За дасягнутыя поспехі ў развіццё тэатральнага мастацтва пастаўленай калегіі тэатральнаму калектыву прысвоена званне народнага тэатра.

Наш карэспандэнт пазнаў іх у Братні. Дырэктар раённага Дома культуры Я. Шайкевіч паведаваў:

— Самадзейны драматычны калектыв быў створаны калі дзесяць год назад. За гэты час на сцэне раённага Дома культуры было пастаўлена шмат аднаактывных п'ес. Ажыццё ў іх 16 вялікіх спектакляў.

Сярод іх «Вябых» М. Алтухова і «М. Галуба», «Кані»

пра беларускую электрычку. Пакуль што яна толькі ў лічбах, у чарыках, у плане. У тэатры кватэра будучага года па 40-кіламетровай трасе пойдзе першыя пазды. За гэты час трэба будзе выкачаць вялікую праграму будучыні работ, пачынаючы ад разнапланаваных існуючых станцыяў і да ўстаноў электрычных стэльных апор.

Усяго трэба паставіць каля дзвюх тысяч апор. Светла ўстаноўка 600. Разам з тым пачнуцца работы па ўмяшчэнню профілю дарогі, мантангу кантактнай сеткі, пачуццёў цягавой падстанцыі.

Нас зацікавіла пытанне аб будучыні электрыфікацыі ў нашай краіне. Даведзена, што да будучы электрыфікацыі гэта прамога значэння не мае. Але, між іншым, гэты ўчастак дарогі наогул цікавы. Ён, калі можа так сказаць, эксперыментальны. Справа не толькі ў жалезабетонных шпалех. Тут адзіны ў рэспубліцы ўчастак блыскачых ваколіш. Яны гэта разумець? Мы ведаем, які рытмічны

Іван Паўлавіч Абрамовіч трэці год знаходзіцца на пенсіі. Будучы настаўнікам Нараўлянскай сярэдняй школы № 1, Іван Паўлавіч звыш дваццаці год кіраваў мастацкай самадзейнасцю школы. Школьны хор, якім кіраваў вопытны педагог, вадзілі не толькі ў нас у раёне, але і ў вобласці.

Іван Паўлавіч усёй душой любіць самадзейнасць і ніколі не расставіцца з музыкой.

Аднойчы ў нядзелю, ідучы па Камуністычнай вуліцы, Іван Паўлавіч убачыў хлопчыка, які не адрываючы зачараванага погляду ад вітрыны, разглядаў балалайку. Высветлілася, што Грыша Бардзін вельмі любіць музыку і хоча навучыцца іграць на балалайцы, але ніхто не можа яму памагчы.

— Добра, Грыша, — Іван Паўлавіч ласкава паклаў руку на плячо хлопчыка. — Прыходзь сёння да мяне і мы пачнем вучыцца музыцы.

Грыша вельмі спадабаліся першыя заняткі.

У наступны раз ён прывёў з сабою свайго сябра Ваню Старажэ.

— Спачатку, — гаворыць Іван Паўлавіч, — у мяне вучылася толькі пляц чалавек. Затым гурток усё рос і рос. Ужо налічваецца больш дзесяці хлопчыкаў і дзяўчат, вучыць 4—7 класаў.

ЧАСОПИСЫ У ЛЮТЫМ
«ПОЛЫМЯ»

Часопіс публікує кінаоповістки Івана Шамкіна «Не той гонар», Іваса Іваса «У Карпаса», «Нямігі красавице бератгі», нарисів А. Клышко і Г. Сіпакіова.

За 70-години за дня нараджэння талентаў іта Беларускага вучняга Братства Тарашкевіча часопіс публікуе ўрыткі з паэмы Адама Міцкевіча «Пан Тадуш» у перакладзе Б. Тарашкевіча і артыкул А. Ліса.

У раздзеле «Крытыка» літаратурна-разважкі выступілі Я. Казека з артыкулам «Майстэрства апалядальчэння», за разглядаючы апалядальчэнні Кузьмы Чорнага.

У часопісе змешчаны рэцэнзіі на кніжкі С. Імвельскага і

Часонік, які ў заўсёды, публікуе многа матэрыялаў, прысвечаных жыццю распуслікі. У нумары змяшчаныя рэпартаж Г. Папова з нарэда работнікаў сельскай гаспадаркі Беларусі, артыкул наместніка старшыні Дзяржплана БССР А. Папова, ітэрыю першага сакратара Магілёўскага абкома КПС К. Мацішўскага, артыкул І. Аляксавіча аб развіцці матэрыяльна-тэхнічнай базы камунізму ў нашай распусліцы, нарыс Рыгора Кобзея і іншыя матэрыялы.

З мастацкіх твораў у Часонік апублікаваны нізкі вершаў Сцяпана

на Гаўрусёва, верш Міколы Арочкі, падборка вершаў польскіх паэтаў, гумарыстычныя вершы Марка Смарговіча і А. Аляксандрава, апавяданні Алеся Пальчўскага «Стакнова студня» і Міколы Ракітнага «Сагура», а таксама «Цаліныя замалёўкі» Рыгора Няхля.

Да падзеяўсягоддзя Ул. Карпачэў і Н. Певкіна часопіс змяшчае:

(Закончине. Пачатак на 1-й стар.)

натягі І. Грамовіча і М. Барстон.
У нумары змешчаны таксама ар-
тыкул І. Гутарава «Творчасць на-
рода».

У раздзеле «Новыя кнігі» часо-
піс публікуе кароткія рэцэнзіі.

А. Глебава, Вадомы майстар
Кула, маркуры закончыць яго да
однаго паэта.

«...много гавораць мёртвыя! Лазар, дру
зья, з табой не гаворым? Хіба ты ня
бачыў да мяне—ціпер усё часцей і час
цей дажджы задуменны. Хлопцы ішчэц
прамаў. Яны ж не ведаюць, што
у іх у гавару з табой. З табой, дружа
мо? Пра многасе.

«...мной пра страшную гадзіну, калі м
ты...»

— гэта канец. Параненных лягчы сям!
Ілі на машыны і некуды адвозілі!
чапалі...
ты трыніў. Тонкім голасам кры-
чалі Лявон Лявонавіч чакае! — і за-
ў санітар, прыклаў да твайго роту
і, уздымушыся, аддаў мне твае да-
ў пашпарце ляжала газетная выраз-
ка «Юнае дараванне». Пра Рамку...

Пад клёнам прызначалі ў родным спатканні каханым...

А ў цябе былі рукі рабочага...

...напівшоу у селянських гета Рому. Ць у ваках страшнае пытанне хлопчыка, якога памятаў з п'ялёнак, памятаў такім ніколі раней.

ма на ўвесь твар Ромка. — Дзядзя, куды вы раней ніколі не гаварылі нам пра гэтую дзяўрэ? —
— Наці яго, бязгучна заплакала.
— Ой, камамянее, заўсёды плачуць бяз...

Рамане, якім адказам я мог суцэ-
назмерны, недзіячы: боль! Калі
це, выракнецца зямля наша нелю-
якіх мы думаем часам пра тое, што
б, і блізка ля думак чалавечых ста-

е юрзі... Ды хто, з якой прычыны
і з табой пра гэта раней. Мы ж з
сам, Рамане, шчыра верылі што

ты падзел на яўрэяў і не яўрэяў —

